

Det Kgl. Finansdepartement  
Postboks 8008 Dep.  
0030 Oslo

|                 |               |
|-----------------|---------------|
| Vår dato        | 19.10.2006    |
| Deres dato      | 08.09.06      |
| Vår referanse   | TO/hmr        |
| Deres referanse | 99/3426 FM IG |

## **HØRING – GARANTIORDNING FOR SKADEFORSIKRING – UTKAST TIL FORSKRIFTER**

Vi viser til brev av 8. september 2006.

Næringslivets Hovedorganisasjon (NHO) er positive til at det nå utarbeides forskrifter til en ordning som skal bidra til å sikre erstatningsutbetaling av krav som følger av avtale om direkte skadeforsikring.

Imidlertid mener NHO at utkastet til forskrift er unødvendig komplisert, inneholder for mange begrensninger og er til dels svært vanskelig å forstå.

NHO er opptatt av:

- likebehandling mellom norske og utenlandske forsikringsselskaper for å unngå uheldige konkurransevriddninger
- et felles regelverk og regime for alle skadeforsikringsselskapene
- en enkel, åpen og forutsigbar ordning som vil være lett å forholde seg til for forbrukere og næringslivet
- en ordning som kontrolleres og kvalitetssikres av et offentlig godkjent organ

### **Avgrensning gjennom forutsatt tilknytning til Norge**

NHO er enig å avgrense garantiordningens virkeområde til risiko som består i Norge slik det fremgår av § 1-1. Ledd d synes derimot å være noe upresis da uttrykket "sitt vanlige bosted her i riket" brukes. Dette uttrykket passer etter vår mening dårlig til begrepene som brukes i Lov om yrkesskadeforsikring. Vi vil derfor foreslå at forholdet til yrkesskadeordningen reguleres i ny bokstav c slik at nåværende c og d blir bokstav d og e. På denne måten vil det klart fremgå at Lov om yrkesskadeforsikring omfattes av garantiordningen.

### **Forsikret risiko som ikke dekkes av garantiordningen**

Det er viktig å forstå hva som ikke omfattes av garantiordningen. § 1-2 avgrenser garantiordningens dekningsområde ut fra formålet om at den bør være en sikkerhet for privatpersoner og mindre næringsdrivende som ikke kan forutsettes selv å ha, eller er i stand til å skaffe seg, den kompetanse som er nødvendig for å vurdere et forsikringsselskaps soliditet.

NHO er ikke enig i avgrensingene som fremkommer i første ledd nr 6 om næringslivsforsikringer. Kunnskap om forsikring i næringslivet er svært mangelfull. Bare de aller største bedriftene besitter kompetanse som gjør det mulig å vurdere soliditeten til forsikringsselskaper. Etter vår mening vil det være svært problematisk og arbeidskrevende å pålegge næringslivet å undersøke solidariteten til forsikringsselskapene ved hver polisefornyelse. NHO vil også peke på at bruk av megler heller ikke vil avhjelpe næringslivets behov i vesentlig grad.

Vi vil derfor foreslå at § 1-2 første ledd nr 6 utgår i sin helhet.

NHO har ingen merknader til første ledd nr 1-5,7-9.

NHO er enig i garantiordningen til tross for unntakene i første ledd skal dekke tvungen ansvarsforsikring, se annet ledd.

I tredje ledd er det bestemt at garantiordningen ikke dekker mer enn 90 % av hvert enkelt krav, men det gjøres unntak for boligforsikring og tvungen ansvarsforsikring, hvor det gis

100 % dekning. NHO er også enig i dette så fremt Lov om yrkesskadeforsikring dekkes

100 %.

### **Medlemskap i garantiordningen**

Det er fastsatt i banksikringsloven § 2A-3 første ledd at forsikringsselskap som er gitt tillatelse til å drive direkte skadeforsikring her i riket, skal være medlem av garantiordningen.

Det samme gjelder forsikringsselskap med hovedsete i annen EØS-stat som driver direkte

skadeforsikring gjennom filial etablert her i riket, jfr. annet ledd.

Videre er det lagt til grunn i forarbeidene at utenlandske forsikringsselskap med hovedsete utenfor EØS-området må ha konsesjon fra norske myndigheter til å drive virksomhet her i landet. Disse selskapene er derfor underlagt plikten til å være medlem av garantiordningen etter første ledd. Det er også lagt til grunn at utenlandske forsikringsselskap med hovedsete i EØS-området som driver grenseoverskridende virksomhet inn mot Norge (uten filial) ikke er medlemmer i garantiordningen.

NHO er positiv til at forskriften legger opp til en høy grad av likebehandling mellom norske og utenlandske forsikringsselskaper, idet slik likebehandling er av betydning for å unngå uheldige konkurransevriddinger. Imidlertid mener vi at det også er tungtveiende grunner til at utenlandske forsikringsselskap med hovedsete i EØS-området som driver grenseoverskridende virksomhet bør omfattes av garantiordningen.

Høringsnotatet gir ingen argumentasjon for at grenseoverskridende virksomhet skal unntas. NHO har derfor forholdt oss til Kredittilsynets (KT) vurderinger slik de fremkommer i utkast til lov om forsikringsselskapers garantiordning, KT's tidligere uttalelser og banklovkommisjons tidligere anførsler.

Banklovkommisjonen omtaler ikke grenseoverskridende virksomhet i sin utredning "Sikringsordninger og offentlig administrasjon m.v. av finansinstitusjoner".

Banklovkommisjonen omtaler i sin utredning kun medlemskap i garantiordningen for filial i Norge av et utenlandsk forsikringsselskap, og anfører her at;

*"både hensynet til kundene og ønske om å sikre like regler for konkurrerende selskaper i samme marked, tilsier at filial i Norge av et utenlandsk forsikringsselskap er medlem av samme garantiordning som norske forsikringsselskaper".*

Vi mener at kommisjonens argumentasjon også er relevant for forsikringsselskaper som driver grenseoverskridende virksomhet.

KT argumenterer i utkast til lov om forsikringsselskapers garantiordning av 1999 for at grensekryssende virksomhet bør omfattes av garantiordningen. KT uttaler her at;

*"Et selskap som driver grenseoverskridende virksomhet kan velge å benytte en agent eller fullmektig med kontor i Norge i kontakten med forsikringskunden uten at det anses som filialetablering. En vanlig forsikringskunde vil vanskelig kunne tenkes å ha en klar oppfatning om de står overfor en filial eller et selskap som driver grensekryssende virksomhet. Dette er forhold som skulle tilsi at også selskaper som driver grensekryssende virksomhet skal være medlemmer av garantiordningen".*

I sitt notat til Finansdepartementet datert 30. august 1994 vedrørende forskrift om forsikringstjenesteytelser og etablering av filial av forsikringsselskap i det Europeiske Økonomiske Samarbeidsområdet presenterer KT et alternativ hvor grenseoverskridende virksomhet har pliktig medlemskap i garantiordningen, men hvor selskapet kan fritas fra medlemskap dersom vedkommende selskap omfattes av en tilfredsstillende garantiordning i selskapets hjemland. Det fremgår dermed at KT sitt forslag til forskrift hvor filialer er unntatt pliktig medlemskap i garantiordningen opprinnelig ble lansert som en mulig alternativ for grenseoverskridende virksomhet. NHO kan ikke se at det foreligger noen forklaring på hvorfor løsningen KT opprinnelig lanserte for grenseoverskridende virksomhet (iht. KT forslag til forskrift), kun skal gjelde filialer i Norge av utenlandske forsikringsselskap. Såfremt utenlandske forsikringsselskap med hovedsete i annen stat i EØS blir underlagt vidt forskjellige regler ved filial etablering og grenseoverskridende virksomhet, kan det være fare for at disse aktørene vil velge "minste motstands vei".

Det kan innebære at færre utenlandske forsikringsselskap etablerer filial og flere etablerer grenseoverskridende virksomhet. Norske forsikringskunder, både forbrukere og næringsliv, vil dermed være betydelig dårligere sikret mot konkursrisiko. KT uttaler i høringsnotatet at;

*”Det antas imidlertid at det i praksis ikke vil være mange filialer som kan unntas fra medlemskap i den norske garantiordningen. Så vidt Kredittilsynet kjenner til er det ikke mange land med en garantiordning som også omfatter forsikret risiko i Norge”.*

NHO bemerker at dette selvfølgelig gjelder både forsikringsselskap med filial i Norge og forsikringsselskaps som driver grenseoverskridende, og bidrar til å sannsynliggjøre et scenario hvor konkursrisikoen øker.

Forskjellene innen EØS med hensyn på både soliditetskrav og omfanget av garantiordninger for skadeforsikringsselskap vil også på kort sikt medføre et urimelig kostnadmessig konkurransefortrinn for utenlandske aktører i det norske forsikringsmarkedet, slik forskriften er foreslått utformet.

På lengre sikt kan manglende eller utilfredsstillende garantiordninger for utenlandske forsikringsselskap svekke tillitten hos de norske forsikringskundene, og dermed bidra til å redusere konkurransen i markedet.

NHO er av den oppfatning at gjensidige selskaper, egenforsikringsselskaper og andre forsikringsselskaper som tilbyr skadeforsikring som er omfattet av garantiordningens dekningsområde, bør være medlemmer av garantiordningen. På denne måten vil man unngå urimelige konkurransefortrinn for enkelte aktører.

### **Medlemmenes opplysningsplikt overfor forsikringstakeren**

NHO støtter forslaget om informasjonsplikt overfor forsikringstakeren, om hvilken garantiordning som gjelder for forsikringsselskapet og om hvilken garanti for forsikringsforpliktelsene ordningen gir. Hvis et forsikringsselskap eventuelt ikke er medlem av en garantiordning, må det også gis opplysninger om dette. All informasjon må være lett forståelig.

### **Medlemmenes ansvar overfor garantiordningen**

NHO vil påpeke at det skal være størst mulig samsvar mellom premieinntektene som tas med i beregningsgrunnlaget og garantiordningens dekningsområde. NHO mener også at det må utarbeides et ”totalregnskap” som viser alle inntekter, også avkastning av avsatte midler, og utgifter til garantiordningen. NHO ber om at det utarbeides detaljerte regnskapsregler. Videre forutsetter vi at krav om utbetaling fra forbruker og næringsliv behandles likt.

### **Garantiordningens styre og dets arbeid**

NHO har i lengre tid arbeidet for å bli medlem av styrene for obligatoriske, lovpålagte forsikringsordninger for næringslivet. Dette er også legitimt krav for garantiordningen for skadeforsikring. Garantiordningen kan kun oppnå aksept og

tillitt hvis det åpnes for innsyn og påvirkningsmuligheter. Etter vår mening kan dette best oppnåes gjennom aktiv deltagelse fra NHOs side i garantiordningens styre.

**Kontroll og tilsyn av garantiordningen**

NHO ønsker at alle forsikringsselskapene som tilbyr skadeforsikring innenfor garantiordningens dekningsområde skal måtte godkjennes av Kredittilsynet/Finansdepartementet.

Godkjenningen skal sikre at bare solide og seriøse selskaper blir tatt opp som medlem.

Godkjenningen skal fremstå som en kvalitetssikret garantiordning for forbrukere og næringslivet. Dessuten bør kontrollmyndigheten foreta løpende tilsyn med medlemmene av garantiordningen.

Vennlig hilsen  
NÆRINGSLIVETS HOVEDORGANISASJON  
Område Arbeidslivspolitik

Sigrun Vågeng  
Direktør